

Aflându-mă față în față cu cele cinci dimensiuni, fiecare echivalentă unei trepte din scara succesului, am încercat să le interiorizez și să le corelez cu existența cotidiană. Luând fiecare componentă în parte, pe lângă sensul și interpretarea date de mine, am căutat și alte păreri consacrate.

Așadar, prima treaptă din piramidă este cunoașterea. Aceasta este baza oricărui început, piatra de temelie pe care se clădește personalitatea, stilul de viață, cariera și, pentru unii, succesul. Informația este cheia deschiderii ușilor. Dar, desigur, cheia trebuie introdusă în broasca corectă. Pentru că, prin acele informații eronat interpretate sau greșit folosite, nu faci niciun pas înainte. După cum afirma Sigmund Freud, “cunoașterea este manipularea intelectuală a observațiilor verificate atent”. Este evident că degeaba ai intrat în posesia cunoștințelor, dacă nu le selectezi atent, evaluezi, observi și înțelegi corespunzător. “Cunoașterea este prin ea însăși putere” (Francis Bacon), dar o putere disponibilă celor care o pot modela și folosi în interesul lor și după nevoile lor. Și, ca să întăresc cele spuse: “Toata cunoașterea noastră își are originea în percepțiile noastre”, spunea da Vinci. Adică, după ce primim sau obținem informația, depinde de noi cum o valorificăm, cum o trecem prin filtrul personal, pentru a o transforma într-un bun, într-o piatră în plus la consolidarea viitorului. Iar cu cât filtrăm mai multă informație, cu atât reușim să facem acest lucru din ce în ce mai conștient și mai capabil.

Cunoașterea are nevoie de curaj, de asumarea limitelor și de depășirea lor. După cum Jim Collins afirmă în “Afaceri clădite să dureze”: “Norocul trece de partea celui perseverent (...). Să nu renunți niciodată, niciodată, *niciodată*.” Cei care nu riscă, nu câștigă: “Omul nu poate descoperi noi oceane, câtă vreme nu are curajul de a pierde din vedere țărnelul.” (Andre Gide). Nu trebuie neapărat să alegi “orizonturile” prietenoase, trebuie să te aventurezi și în apele tulburi și necunoscute. Nu ajunge să îți dezvolti cunoștințele numai în domeniile care pe care le preferi, trebuie să alegi și neplăcutul. Așa poți avea o viziune multidimensională, fără să privești aspectele vieții dintr-o singură perspectivă.

În continuare, pentru a urma ciclul cunoașterii, odată ce informațiile au primit un sens și au fost asimilate, trebuie “cimentate” în acea “fundație” a succesului. Apoi începe căutarea de noi “cărămizi”, noi informații care să treacă prin etapele de interpretare și înțelegere, ca în final să ducă la construirea “edificiului personal”.

Acum să trecem de la informațiile intangibile la faptele palpabile, care sunt competențele. Cunoașterea duce la fundamentarea abilităților și capacității de a face față realității înconjurătoare, începând cu simpla comunicare interpersonală și sfârșind cu activitatea într-un business. Prin acțiune, te lovești de experiențe de tot felul, care îți cer să te autoanalizezi, să vezi unde greșești sau care sunt punctele tale forte. Fără astfel experiențe, și bune și rele, nu pot să avansezi. Fără dorința și curajul de a încerca și testa, vei rămâne cufundat în mediocritate, fără șanse de evoluție. "Nu trebuie să mai visăm cuvinte, trebuie să le trăim", după cum spunea F. Beigbeder. Așadar, unele din instrumentele succesului sunt acțiunea și autoanaliza constantă.

Pentru a menține și, mai mult decât atât, pentru a îmbunătăți cunoștințele și competențele, este nevoie de consecvență. Trebuie să îți urmezi traiectoria și, oricât de multe tentații, oportunități sau neazuri ar apărea pe parcurs, nu trebuie să renunți. Jim Collins întărește acest aspect, referindu-se la spațiul afacerilor. El afirmă că poți lăsa în urmă unele idei și alege altele noi, dar nu trebuie să renunți la compania ta: "Fii pregătit să ucizi, să revizuiști sau să dezvolti o idee, dar nu renunța niciodată la companie. Dacă echivalezi succesul companiei cu succesul unei idei - așa cum fac mulți oameni de afaceri -, atunci este foarte probabil să renunți la companie dacă respectiva idee eșuează."

Și tot în legătură cu a treia treaptă, consecvența, se pare că părerile sunt împărțite. Oscar Wilde diminua importanța ei: "Consecvența este ultimul adăpost al celor lipsiți de imaginație." Până la un anumit punct, Wilde avea dreptate, dar nu în totalitate. El înțelegea prin consecvență a nu ieși din tipare, a rămâne constant, chiar monoton. De aceea încuraja inventivitatea, creativitatea și, cu siguranță, extravaganța, luând în considerare viața lui. Aici consider că are dreptate: trebuie să ne urmăm drumul, dar nu strică, din când în când, puțină inventivitate, chiar o reinventare, dar bineînțeles, conform aceluiași valori care ne-au ghidat până acum.

Jim Collins combate mitul - "Singura constantă este schimbarea". Mai mult, el afirmă: "Valorile fundamentale ale unei companii vizionare constituie piatra de temelie cea mai solidă cu putință." De asemenea, susține că nu trebuie să folosești cuvântul "SAU", adică nu trebuie să te afli la mijloc între două variante. Trebuie să-ți urmezi drumul tău drept pe care ai pornit.

A patra treaptă, convergența, atrage atenția asupra obiectivelor, care neapărat trebuie îndeplinite. Acestea sunt atent stabilite în concordanță cu situația, contextul și nevoile

fiecăruia. Nu cred că este greșit dacă stabilim niște obiective puțin peste capacitatea noastră actuală, pentru că astfel ne putem ambiționa și întrece limitele. “Think big!” - aceasta ar trebui să fie deviza tuturor.

“Think big!” înseamnă și credință, credință în sine, în forțele proprii și în ajutorul lui Dumnezeu, care este acolo, dacă alegi să crezi în el. Mai mult, cred că vorbele lui Martin Luther King vin să întărească ceea ce am scris anterior: “Credința înseamnă să faci primul pas chiar dacă nu vezi toată scara”!

Nicolae Steinhardt, în *Jurnalul fericirii*, scria: “Credința e suprema armă secretă, care anihilează toate necesitățile, împrejurările și pulverizează hazardul.” Așadar, după ce am urcat toate celelalte patru trepte, credința poate fi considerată asul din mânecă, sclipirea care te diferențiază de ceilalți. Conform spuselor lui Steinhardt, și hazardul, total incontrollabil, poate fi “pulverizat” prin credință.

Concluzia mea, după ce am urmărit cele cinci dimensiuni, este că succesul s-a dovedit a fi tangibil. Prin perseverență și ambiție, totul este posibil. Trecând prin toate cele cinci etape cu răbdare și fără să ardem vreuna, visul nu are cum să nu ni se împlinească. Printr-un efort structurat și continuu, eșecul este diminuat.

Mai mult, cartea lui Jim Collins dă o șansă fiecăruia dintre noi. Autorul spulberă câteva mituri și face, cum am afirmat și mai sus, succesul tangibil. Se pare că nu trebuie neapărat să ai o idee grandioasă pentru a pune pe picioare o afacere (Hewlett și Packard au înființat compania fără să aibă un obiect precis de activitate) și nici nu trebuie neapărat să fii un șef carismatic și impresionant. Companiile nu fac cele mai bune mișcări printr-o excelentă planificare, ci, de multe ori, în mod accidental.

Și personajul Lonnie din “Trăiește-ți piața!” ne dă câteva sfaturi pentru o carieră de succes: alegerea atitudinii potrivite, optimismul și buna-dispoziție cu care se muncește și prezența - a fi permanent pe fază, atent la tot ce se întâmplă în jurul tău. Din “Trăiește-ți piața!” am mai reținut încă ceva, nu numai pentru carieră, dar și pentru viață în general: “Dacă simți că-ți lipsește energia, încearcă acest remediu infailibil: găsește pe cineva care are nevoie de o mână de ajutor, de o vorbă bună, de o persoană care să-l asculte - și fă-i o zi bună.”

O să închei cu principiul după care mă ghidez în viață: “Dă șansa fiecărei zile să fie cea mai frumoasă din viața ta” (Mark Twain) sau “Carpe diem!”.

Maria

Diana

Bucuroiu